

[Weikop.]

ratets meddelelser for den 20. maj, må man unægtelig komme til et noget andet resultat. Der står nemlig, at tekstilbranchen har opnået lavere avancer målt i kroner og øre pr. vareenhed, derimod, tilføjes der, har de opnåede procentvise avancer i detailhandelen som helhed vist en stigning, der for nogle vigtige varegrupper vedkommende er stærkere end prisudviklingen. Deraf kan man efter min opfattelse ikke udlede det, som står i socialdemokratiets betænkning. Jeg nærer ikke den fjerneste tvivl om, at der er sket forhøjelser af de procentvise avancer, men hvis dette ikke var sket, så havde der ikke været nogen som helst mening med de retningslinier, vi har fulgt i vor prisordning. Dengang priserne steg, skulle og måtte de procentvise avancer falde, og omvendt, når priserne faldt, måtte avancerne stige. Det forekommer mig at være klart som dagen. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Lars P. Jensen skulle følge med i, hvad der f. eks. foregår i Handels- og Kontorredhjælperforbundet. De har for nogen tid siden gennemført en temmelig skarp agitation under mottoet: Skaber prisstigningen også lønkrig? Det synes jeg alligevel, man skal lægge mærke til.

Jeg ved ikke, om det ærede medlem har sin opfattelse af dette spørgsmål fra „Social-Demokraten“. Dette blad skrev forleden dag om disse problemer, og der stod, at de procentvise avancer steg, selvom priserne faldt. Det må efter min mening bero på noget af en misforståelse, og heraf kan man også se, hvorledes det forholder sig indenfor de kooperative foretagender.

Jeg synes blot ikke, man skal drive agitation på dette område, ganske særlig ikke, når man af prisdirektoratets meddelelser kan se, hvilke kolossale prisleiligheder der er sket. F. eks. er prisen på uld, der før Korea var 140 d. pr. lb., i marts 1951 faldet til 114 d. pr. lb. og i 1952 til 112 d. pr. lb. Man vil således se, at prisen for denne vare nu ligger lavere end før Korea, hvorfor avancerne naturligvis må stige procentvis.

Der står i socialdemokratiets betænkning, at der har været indtægtsfremgang for selvstændige erhvervsdrivende fra 1950 til 1951 på 17 pct. Jeg går ud fra, at dette tal er taget fra den erhvervsøkonomiske oversigt, men det er ikke rigtigt at tage et sådant tal ud. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Lars P. Jensen udmærket godt ved, at indtægtsstigningen fra 1939 til 1950 for selvstændige handlende er 118,4 pct., for andre selvstændige erhvervsdrivende 121 pct.

men for funktionærer 144 pct. og for arbejdere i håndværk og industri 161 pct. Det forekommer mig derfor rent umiddelbart, at denne begrundelse er for løst underbygget til, at man kan fastholde kravet om en skærpet prislov.

Det ærede medlem har gået alle paragrafferne igennem i denne lov. Vi er ikke enige i den fremgangsmåde, som efter det socialdemokratiske forslag skal anvendes for prisreguleringer her i landet. Det vil jeg gerne sige så klart som muligt.

Det ærede medlem hr. Lars P. Jensen var også inde på havregrynspriserne, der, tror jeg det ærede medlem mente, var en af mine synder, da jeg var minister. Det er rigtigt, at jeg dengang fulgte en indstilling fra ankenævnet om havregrynspriserne. Der forelå ikke, som man måske kunne få indtryk af efter det ærede medlems udtalelser, en enig indstilling fra ankenævnet. Jeg fulgte en mindretalsindstilling, og jeg mener ikke, at ministeren principielt skal følge et flertal. Det skete i begyndelsen af året 1951. Det er også rigtigt, at ankenævnet kom med en udtalelse vedrørende loven, men er det egentlig rigtigt, at ankenævnet kommer med en sådan udtalelse? Jeg kan godt sige nu, at det må være ankenævnets opgave at tage stilling til de konkrete sager og så iøvrigt overlade lovgivningsspørgsmålet til rigsdagen.

Det ærede medlem hr. Lars P. Jensen sagde, at vi var da enige om, at efter Korea måtte man skride ind. Ja, det var vi enige om, og vi var også enige om, at man efter devalueringen ikke behøvede at have nogen strengere lov, end man har i dag. Jeg tror også, man er enig om, at prisudviklingen er således i dag, at den bestående lovgivning faktisk burde afvikles, men som forholdene er, forlænger man loven, således som ministeren har foreslået det, til den 15. november.

Det ærede medlem hr. Rager syntes ikke om den bemærkning, som jeg havde gjort om offentlighedsloven af det meget omfattende materiale, som vi har fået fra priskontrolrådet via handelsministeren. Jeg mente i og for sig, at dette store materiale var ret værdiløst, men vi modsatte os ikke, at det blev offentliggjort, selvfølgelig ikke. Blot synes jeg, man må have lov at hævde, at omkostningerne derved måske var spildt. Det er det, man siger, og jeg går ud fra, at man også her i tinget skal spare så meget som muligt. Jeg har i hvert fald fået en skrivelse fra rigsdagens bureau, der spørger, om medlemmerne ikke vil spare nogle portoudgifter ved at kassere så mange tryk-